

Husdjuret får en värdig sista vila och matte slipper ångest

MALMÖ. Cirkuselefanten Elsa, illern Hubbe och cockerspanieln Cockie fick alla en värdig sista vila. Det såg begravningsentreprenören Robert Klein till.

Husdjuren blir inte bara allt fler i Sverige, de blir också allt viktigare för människorna.

Det här tog Robert Klein fasta på för fem år sedan och startade Nordiskark – en begravningsbyrå för djur.

Idén väcktes när hans cockerspaniel blev dålig och var tvungen att avlivas. Det enda han fick med sig från djursjukhuset var kopplet. Han kände sig tom och ovetande om vad som skulle hända med hunden.

Robert Klein började leta efter

en begravningsbyrå för djur för att få hjälp med att komma vidare med sorgen.

När han inte hittade någon bestämde han sig själv för att fylla tomrummet.

– Jag är inte ute efter att tjäna pengar, jag har ett IT-företag som jag klarar mig på. Det jag vill är att djurägarna ska slippa ångesten och undran över vad som egentligen hände med djuret.

2 500 kronor för en katt

Kostnaden för att anlita begravningsbyrån varierar beroende på hur mycket man vill ha hjälp med. Man kan välja mellan att bara köpa en urna till att få hjälp med hela processen. Tar man det sistnämnda får man räkna med tusenlappar.

– Kostnaden för en katt blir

2 500 kronor. Är det en större hund är vi uppe i 3 500 kronor. Jag tar ungefär tusen kronor för mitt uppdrag och resten rör kostnader för urna, kremation och veterinärbesöket.

Utöver det tar jag 500 kronor för begravningsceremonin, berättar Robert Klein.

Varför ska man lägga ner den här tiden och pengarna på sitt döda husdjur?

– Du gör någonting gott för någon som du har haft så mycket roligt med. Och när du vet att i den här urnan ligger ditt djur, hjälper det dig att få harmoni i dig själv, att kunna gå vidare. Vi begraver människor – varför ska vi inte begrava våra husdjur?

Bland dem som tar kontakt med Robert Klein finns det två

grupper som är överrepresenterade: äldre ensamstående kvinnor eller personer i 35–40-årsåldern som har barn.

Iller och elefant

De flesta väljer urnsättning, men det går även att begrava sitt djur i kista. Robert Klein har bara haft en sådan begravning. En iller i Varberg.

– Du kan tänka dig en iller, den är inte speciellt stor så det var bara en liten kista. Det skulle se ut som en ordentlig begravning, men skillnaden här var att det inte behövdes fyra bärare till kistan. Det räckte med en.

Men iller hör inte till vanligheten. Inte heller cirkuselefant, som Robert Klein en gång var med och begravnade. Oftast är det hundar och katter som begravs

och därefter kommer marsvin, hamstrar, kaniner och hästar.

Robert Klein räknar med tusen uppdrag per år.

Men han tror att det blir fler i år.

– Vi lever i dag i det här singelsamhället där vi hellre har en hund eller katt än en partner. Du ser sällan en hund eller katt som är på dåligt humör. De är alltid glada och möter dig i dörren när du kommer hem. Det är villkorslös kärlek.

Text:

Hanna Rydén

hanna.ryden@sydsvenskan.se

Foto:

Hussein El-Alawi

hussein.el-alawi@sydsvenskan.se

»Jag visste inte om något annat utom att kartongen stå här hemma«

VELLINGE. Att förlora sina hundar, "sina familjemedlemmar", var det värsta som Helena Larsson varit med om.

Av den irländska settern Capixie och cockerspanieln Cockie finns nu bara stoft kvar som ligger i två urnor.

– Jag tändert väldigt ofta ett ljus för dem. Det är som att jag har ett samspel med dem när jag gör det, säger Helena Larsson.

Den första hunden hon förlorade var Cockie. Cocker-spanieln var tvungen att avlivas efter en bukspottsinfektion. Helena Larsson bad att Cockie skulle kremas ensam och inte bland andra djur.

– Jag fick tillbaka henne i något som liknade en skokartong. Locket var öppet så det var bara att titta ner i den. Jag tyckte det såg hemskt ut. Men jag visste inte om något annat och lät kartongen stå här hemma, berättar hon.

Ett och halvt år senare gick Capixie bort. Hon hade fel på hjärtat, epilepsi, två tumörer i magen och njurarna funkade inte. Helena Larsson såg ingen annan utväg än att låta avliva hunden.

Men den här gången vägrade hon att få hem ännu en "skokartong". Hon frågade på djursjukhuset om det fanns någon urna eller liknade att få. En i personalen kände till att Robert Klein

Helena Larsson har mist båda sina hundar. Nu har hon dem i var sin urna. Den irländska settern Capixie ligger i den stora och cockerspanieln Cockie i den lilla. "Det känns bra att ha dem här hemma, då vet jag var jag har dem. När jag tändert ett ljus för dem känns det som att vi har ett samspel."

drev en begravningsbyrå för djur.

– Robert kunde komma hit direkt och visade mig ett par urnor. Jag tyckte de var jättefina. Capixie hade jag lämnat för kremering så Robert åkte dit och fixade allt. Han ordnade också med att lägga Cockie i en urna. Sedan dess har jag haft dem här hemma, berättar Helena.

När hon får frågan varför det är så viktigt att ha sina hundar i urnor kommer svaret direkt.

– De var som mina familjemedlemmar. För mig betydde de enormt mycket. Många lämnar sina djur på djursjukhuset och det enda de får med sig hem är ett tomt koppel. Det skulle inte jag klara av. Jag vill ha dem hos mig, för då vet jag var de finns.

För att stilla saknaden av sina hundar har Helena Larsson i dag två katter, Rambo och Gucci. Samtidigt kan hon inte få ihop det att hon har katter hemma. Hon är "absolut inte" någon kattmänniska.

Men än är hon inte redo att skaffa någon ny hund.

– Att mista mina hundar var det värsta som har hänt mig. Jag föder hellre tio barn än är med om det igen. Jag kan tycka att en valp är jättesöt, men sekunden efter ser jag framför mig hur valpen blir gammal och jag tvingas ta bort den eller att den dör en naturlig död.

Helena Larsson saknar sina hundar något enormt. Hon kan vak-

na på nätterna och höra ljudet från tassar. När saknaden är för stor går hon fram till urnorna, tändert ett ljus och tänker på sina "familjemedlemmar". En del personer har sagt till henne att hon är äcklig som har lik hemma.

– Så kanske jag också skulle ha reagerat innan jag skaffade mina hundar. Men har man inte varit med om det är det svårt att föreställa sig hur mycket det betyder för mig att ha urnorna.

Trots att Helena Larsson har haft urnorna hemma i drygt ett år är hon inte redo för en begravning än.

– Jag vill inte tänka på det. Det känns främmande och skrämmande. Det enda jag vet är att det

ska vara en dag när solen skiner. För det älskade båda hundarna. Då låg de alltid mitt ute på gatan och solade.

FAKTA

Minnesplats för djur

► Malmös djurminnesplats ligger på rekreationsområdet Spillepengen. Platsen är belägen precis vid ett vattendrag och i nuläget är cirka 300 djur begravnade där. Där finns även en minneslund för dem som bara vill strö ut stoffet.

Djurminnesplatsen har funnits i närmare tjugo år och ansvaret för platsen har Lasse Nilsson på Sysav. Han ansvarar även för Sysavs djurkremering.